

змісту та однорідності тих операцій, що необхідні для їхнього здійснення.

В сучасних умовах розвитку децентралізаційних процесів особливої уваги потребують такі недостатньо або цілком нерегульовані сьогодні процедури управлінської діяльності в органі місцевого самоврядування, як: координування та організація спільної діяльності всіх органів влади у питаннях розв'язання економічних та соціальних проблем територіального розвитку; погодження та візування управлінських документів; розгляд та розв'язання спорів між органами виконавчої влади (і посадовими особами); підвищення ефективності та результативності реалізації прийнятих управлінських рішень; стандартизація та регламентація управлінської діяльності тощо.

Бібліографія

1. Про місцеве самоврядування. Закон України (зі змінами від від 09.02.2017№ 1850-VIII) – [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://www.rada.gov.ua/>
2. Мороз О. Ефективність публічного управління у виконавчих органах місцевого самоврядування / О.Мороз – Економіка і організація управління –№ 3 (23) . – 2016
3. Бакуменко В.Д. Формування державно-управлінських рішень: проблеми теорії, методології, практики: монографія / В.Д. Бакуменко та ін. – К.: Вид-во УАДУ, 2000. – 328 с.
4. Муніципальний менеджмент: навч. посібник / Монастирський Г.Л, Мельник А.Ф., Дудкіна О.П. – Тернопіль, ТНЕУ, 2009. – 420с.

Володимир СОЛОВСЬКИЙ

слухач магістратури за спеціальністю

«Менеджмент»

(науковий керівник – к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту та публічного управління Сковчиляс С.М.)

УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНИМ ПОТЕНЦІАЛОМ ПІДПРИЄМСТВА

На сучасному етапі розвитку ринкових відносин, в умовах економічної кризи, проблема підвищення ефективності інноваційної діяльності вітчизняних підприємств набуває принципового значення. Необхідність дослідження інноваційного потенціалу підприємства є актуальним науковим завданням, оскільки знання його основних складових та ступеня їх розвитку визначає майбутні напрями розвитку діяльності підприємства. Крім того, ефективне функціонування та

забезпечення конкурентоспроможності підприємств і зумовлене ефективним використанням інноваційного потенціалу. Управління інноваційним потенціалом здійснюється паралельно з управлінням діючим виробництвом. При цьому чим більш розвинуте зовнішнє середовище, тим швидше відбуваються в ньому зміни, відповідно тим гнучкішою повинна бути система управління, яка б чітко та адекватно реагувала на ці зміни.

Управління інноваційним потенціалом є складовою частиною інноваційного менеджменту і вирішує питання планування і реалізації інноваційних стратегій, що забезпечують сталий розвиток підприємства. Розробка інноваційних стратегій здійснюється на основі оцінки потенційних можливостей підприємства і його інноваційного потенціалу. Аналіз зовнішнього оточення підприємства дозволяє виявляти шанси і фактори ризику на ринку, аналіз інноваційного потенціалу дозволяє оцінити ресурси підприємства з точки зору можливості їх використання для підприємства стратегічних рішень. Управлінськими рішеннями забезпечується формування локальних стратегій в рамках системної стратегії нововведень. Крім того, управління інноваційним потенціалом відбувається на основі постійного обміну інформацією та управлінськими впливами з внутрішнім та зовнішнім середовищем. Відповідно, основні управлінські дії, спрямовані на забезпечення відповідності внутрішніх можливостей розвитку зовнішнім, мають включати: стимулювання ініціативної творчої праці, активізацію науково-дослідної діяльності, розширення обсягів її фінансування, створення проектно-орієнтованих матричних структур управління і відповідних колективів, створення системи внутрішньовиробничого стимулювання науково-дослідної діяльності, освоєння методик проведення досліджень на комп'ютерних імітаційних моделях ринкових ситуацій та інші дії, які залежать від специфіки підприємства.

Для найбільш ефективного використання інноваційних можливостей підприємства та максимізації результатів роботи у вартісному виразі важливе значення має розуміння усіх доступних шляхів нарощування потенціалу підприємства, а також здатність адекватно оцінювати вплив внутрішніх і зовнішніх факторів на процес формування інноваційного потенціалу.

Отже, інноваційний потенціал є складною, динамічною, ієрархічною і стохастичною системою, що складається з цілої низки взаємопов'язаних складових:

- кадрова складова – це трудові можливості підприємства, здатність

персоналу до генерування ідей, створення нової продукції, його освітній, кваліфікаційний рівень, психофізіологічні характеристики і мотиваційний потенціал. У рамках цього елемента можна виділити окремими блоками інтелектуальний та креативний потенціали, адже здатність працівників підприємства до новаторської діяльності, рівень їх кваліфікації та професіоналізму є важливими каталізаторами інноватизації господарюючого суб'єкта;

- технологічно-виробнича складова – включає засоби виробництва, природні ресурси, нематеріальні активи підприємства в якості технологічної бази для впровадження нових досягнень науки та техніки;

- організаційно-управлінська складова – сукупність організаційних навиків менеджерів підприємства, управлінські можливості для розробки та впровадження інноваційних досягнень у роботу;

- фінансова складова включає шляхи фінансового забезпечення інноваційної діяльності як за рахунок оптимізації структури власного капіталу, так і за рахунок залучення зовнішніх джерел фінансування;

- інвестиційна складова – є елементом фінансової, однак, враховуючи важливість інвестиційних коштів при розвитку інноваційного потенціалу (як коштів власників, нерозподіленого прибутку підприємства, так і коштів зовнішніх інвесторів), доцільно виділяти її окремим елементом;

- маркетингова складова – ресурси та можливості щодо просування інноваційного продукту або послуги на ринок.

На процес формування, використання та розвитку інноваційного потенціалу підприємства суттєво впливають зовнішні фактори. Від рівня інвестиційної привабливості країни залежить можливість вітчизняних підприємств залучати зовнішні інвестиції, так, враховуючи фінансово-економічну та політичну нестабільність у країні, капіталовкладення в її межах стають більш ризикованими. Важливе значення для інноватизації вітчизняних підприємств має державна підтримка: фінансування інновацій на вітчизняних підприємствах, пільгове оподаткування для інноваційно-активних господарюючих суб'єктів, розвиток інноваційної інфраструктури.

Суттєвим недоліком системи національного регулювання у цьому відношенні є те, що вона не лише не сприяє розширенню джерел фінансування інноваційного розвитку, але й протидіє залученню не бюджетних коштів та виключає можливість формування спеціальних, в тому числі відомчих фондів фінансування інноваційних проектів і програм.

Отже, процес управління інноваційним потенціалом підприємства

повинен враховувати не лише внутрішні можливості та слабкі сторони, але й вплив зовнішнього середовища. У цілому, управління інноваційним потенціалом підприємства передбачає планування, розробку та реалізацію організаційних рішень, спрямованих на забезпечення раціональності процесів формування, нарощування та використання інноваційних ресурсів і можливостей господарюючого суб'єкта.

Сучасний світ стрімко розвивається в напрямку становлення інноваційної економіки, яка в свою чергу сприяє інноваційному розвитку. Однак, через неготовність багатьох вітчизняних підприємств до змін, недостатня увага приділяється питанням формування власного інноваційного потенціалу та управління інноваційним розвитком. З метою забезпечення сталого розвитку підприємств доцільно: збільшувати ефективність використання інноваційного потенціалу, впроваджувати механізм управління інноваційним потенціалом та проводити навчання з персоналом щодо управління змінами.

Юлія СПИНЕЙ

слухачка магістратури за спеціальністю
«Публічне управління та адміністрування»
(науковий керівник: д. н. держ. упр., доцент, професор кафедри
менеджменту та публічного управління Королук Ю.Г.)

УПРАВЛІННЯ ВИКОРИСТАННЯМ ЗЕМЕЛЬНИХ РЕСУРСІВ АДМІНІСТРАТИВНОГО РАЙОНУ

Необхідність реформування земельних відносин та забезпечення ефективного управління земельними ресурсами були визнані відразу після здобуття Україною незалежності. Основним принципом, який визначив напрями реформування стало подолання монополії держави на земельну власність і встановлення багатосуб'єктності права власності на землю. Пріоритетним завданням земельної реформи мало б стати формування ринкових земельних відносин, які забезпечили б подальший ефективний перерозподіл земельних ресурсів завдяки запровадженню більш дієвих механізмів державного управління на різних рівнях. Унаслідок як окремих системних прорахунків, так і не достатнього ресурсного забезпечення більшість цілей земельного реформування залишаються не досягнутими.

Можна констатувати, що проведена в державі земельна реформа мала своїм головним наслідком соціалізацію землі – її перерозподіл між